

श्री शिवमहिम्नः स्तोत्र श्री पुष्पदन्त उवाच

ॐ महिम्नः पारं ते परमविद्भुषो पद्यसर्दशी
स्तुतिर्ब्रह्मादीनामपि तदवसन्नास्त्वयि गिरः ।
अथावाच्यः सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृहान्
ममाप्येष स्तोत्रे हर निरवादः परिकरः ॥ १ ॥

अतीतः पन्थानं तव च महिमा वऽमनसयोर्
अतद्व्यावृत्त्या यं चकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः
पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वचः ॥ २ ॥

मधुस्फीता वाचः परमममृतं निर्मितवतस्
तव ब्रह्मन् किं वागपि सुरगुरोर्विस्मयपदम् ।
मम त्वेतां वाणीं गुणकथनपुण्येन भवतः
पुनामीत्यर्थेऽस्मिन् पुरमथन बुद्धिर्ववसिता ॥ ३ ॥

तवैश्वर्यं यत्तज्जगद्गुणरक्षाप्रलयकृत्
त्रयीवस्तुव्यस्तं तिसृषु गुणभिन्नासु तनुषु ।
अभव्यानामस्मिन् वरद रमणीयामरमणीं
विहन्तुं व्याक्रोशीं विदधत षडैके जडधियः ॥ ४ ॥

किमीहः किं कायः स जलु किमुपायस्त्रिभुवनं
किमाधारो धाता सृजति किमुपादन इति च ।
अतर्क्यैश्वर्ये त्वय्यनवसरदुःस्थो हतधियः
कुतर्कोऽयै काश्रिवन् मुञ्जयति मोहाय जगतः ॥ ५ ॥

अजन्मानो लोकाः किमवयवन्तोऽपि जगताम्
अधिष्ठातारं किं भवविधिरनादृत्य भवति ।
अनीशो वा कुयाद् भुवनजनने कः परिकरो
यतो मन्दास्त्वां प्रत्यमरवर संशेरत इमे ॥ ६ ॥

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमदः पथ्यमिति च ।

रुचिनां वैचित्रयाद् ऋजुङ्कुटिलनानापथजुषां
नृशामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव ऽव ॥ ७ ॥

महोक्षः ञट्वांगं परशुरजिनं भस्म इण्डिनः
कपालं येतीयत् तव वरद तन्त्रोपकरशाम् ।
सुरस्तां तामृद्धिं दधति तु भवद्भूप्रण्डितां
न हि स्वात्मारामं विषयमृगतृष्णा भ्रमयति ॥ ८ ॥

ध्रुवं कश्चिद्विषयं सक्लमपरस्त्वध्रुवमिदं
परो ध्रोव्याध्रोव्ये जगति गदति व्यस्तविषये ।
समस्तेऽप्येतस्मिन् पुरमथन तैर्विस्मित ऽव
स्तुवन् जिह्रेमि त्वां न जलु ननु धृष्टा मुञ्जता ॥ ९ ॥

तवैश्रयंयत्नाद् यदुपरि विरंचिर्हरिधः
परिच्छेत्तुं यातावनलमनलरंकंधवपुषः ।
ततो भक्तिश्रद्धाभरगुरुगृहादभ्यां गिरिश यत्
स्वयं तस्थे ताभ्यां तव किमनुवृत्तिर्भ इति ॥ १० ॥

अयत्नादापाद्य त्रिभुवनमरवैरव्यतिकरं
दशास्यो यदबाहूनभूत रणकङ्कू परवशान् ।
शिरःपदमश्रेणी रचितचरणाम्भोरुहबलेः
स्थिरायास्त्वदभक्तेस्त्रिपुरहर विस्फूर्जितमिदम् ॥ ११ ॥

अमुष्य त्वत्सेवामसमधिगतसारं भुज्वनं
बलात्कैलासेऽपि त्वदधिवसतौ विङ्मयतः ।
अलभ्या पातालेऽप्यलसचलितांगुष्ठशिरसि
प्रतिष्ठा त्वय्यासीद् ध्रुवमुपचितो मुह्यति जलः ॥ १२ ॥

यद्विद्विं सुत्राम्णो वरद परमोच्यैरपि सतीम्
अधश्चक्रे बाणः परिजनविधेयत्रिभुवनः ।
न तिर्यत्रं तस्मिन् परिवसितरि त्वच्यरणयोर्
न कस्याप्युन्नत्यै भवति शिरसस्त्वय्यनतिः ॥ १३ ॥

अकाङ्क्षभ्रह्माङ्क्ष क्षयचकितद्विसुरकृपा
विधेयस्यासीद्यस्त्रिनयन विषं संहृतवतः ।
स कल्माषः कङ्ठे तव न कुरुते न श्रियमहो

વિકારોઽપિ શ્લાઘ્યો ભુવનભયભંગવ્યસનિનઃ ॥ ૧૪ ॥

અસિદ્ધાર્થા નૈવ ક્વચિદપિ સદેવાસુરનરે
નિવર્તન્તે નિત્યં જગતિ જયિનો યસ્ય વિશિખાઃ ।
સ પશ્યન્નીશ ત્વામ્ ઈતરસુરસાધારણમભૂત
સ્મરઃ સ્મર્તવ્યાત્મા ન હિ વશિષ્ઠુ પથ્યઃ પરિભવઃ ॥ ૧૫ ॥

મઠી પદાઘાતાદ્ વ્રજતિ સહસા સંશયપદં
પદં વિષ્ણોભ્રમ્યદ્ ભુજપરિઘરુગણ ગ્રહગણમ્ ।
મુહુઘૌર્ઘૌઃસ્થ્યં યાત્યનિભૂતજટાતાડિતતટા
જગદ્દરક્ષાયૈ ત્વં નટસિ નનુ વામૈવ વિભુતા ॥ ૧૬ ॥

વિયદ્વ્યાપી તારાગણગુણિતકેનોદ્ગમરુચિઃ
પ્રવાહો વારાં યઃ પૃષ્તાલધ્રુદ્ષ્ટઃ શિરસિ તે ।
જગદ્દ્વીપાકારં જલધઈવલયં તેન કૃતમિ
ત્યાનેનૈવોન્નેયં ધૃતમહિમ દિવ્યં તવ વપુઃ ॥ ૧૭ ॥

રથઃ ક્ષોણી યન્તા શતઘૃતિરગેન્દ્રો ધનુરથો
રથાંગે ચન્દ્રાર્કૌ રથચરણપાણિઃ શર ઈતિ ।
દિઘક્ષોસ્તે કોઽયં ત્રિપુરતૃણમાડ્ભદવિધિર્
વિઘૈયૈઃ ક્ષીડન્ત્યો ન ખલુ પરતંત્રાં પ્રભુધિયઃ ॥ ૧૮ ॥

હરિસ્તે સસ્ત્રં કમલભલિમાઘાય પદયોર્
યદેકોને તસ્મિન્ નિજમુદ્દરન્નેત્રકમલમ્ ।
ગતો ભક્ત્યેદ્વેકઃ પરિણતિમસૌ ચક્રવપુષા
ત્રયણાં રક્ષાયૈ ત્રિપુરહર જાદાર્તિ જગતામ્ ॥ ૧૯ ॥

ક્રૃતૌ સુપ્તે જગ્રત ત્વમસિ ફલયોગે ક્રૃતુમતાં
ક્વ કર્મ પ્રધ્વસ્તં ફલતિ પુરુષારાઘનમૃતે ।
અતસ્ત્વાં સમ્પ્રેક્ષ્ય ક્રૃતુષુ ફલદાનપ્રતિભુવં
ઋતૌ શ્રદ્ધાં ભદ્રવા દૈઠપરિકરઃ કર્મસુ જનઃ ॥ ૨૦ ॥

ક્રિયાદક્ષો દક્ષઃ ક્રૃતુપતિરધીશસ્તુનુભૃતામ્
ઋષીણામાત્વિજયં શરણદ સદસ્યાઃ સુરગણાઃ ।
ક્રૃતુભંશસ્તતઃ ક્રૃતુફલવિધાનવ્યસનિનો
ધ્રુવં કર્તુઃ શ્રદ્ધાવિધુરમભિચારાય હિ મખાઃ ॥ ૨૧ ॥

प्रजनाथं नाथ प्रसन्नमभिर्कं स्वां द्रुष्टितरं
गतं रोगिद्भूतां रिस्मयिषुमृष्यस्य वपुषा ।
धनुष्पाशोर्यातं दिवमपि सपत्राकृतममुं
त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति न मृगव्याधरत्नसः ॥ २२ ॥

स्वलावण्याशंसा धृतधनुषमहनाय तृषावत्
पुरः प्लुष्टं दृष्ट्वा पुरमथन पुष्पायुधमपि ।
यदि स्त्रैशं देवी यमनिरत देहार्धघटनाद्
अपैति त्वामदऽधा भत वरद मुग्धा युवतयः ॥ २३ ॥

श्मशानेष्वार्क्रीडा स्मरहर पिशाचाः सहचरा
श्रिताभस्माक्षेपः स्रगपि नृकरोटीपरिकरः ।
अमंगल्यं शीलं तव भवतु नाभैवमभिलं
तथापि स्मर्तुंशां वरद परमं मंगलमसि ॥ २४ ॥

मनः प्रत्यङ् चिते सविधमवधायातमुरुतः
प्रहृष्यद्वोमाशः प्रमदसलिलोत्संगितदृशः ।
यदालोक्याह्लादं हृद ईव निमज्यामृतमये
दधत्यन्तस्तत्त्वं किमपि यमिनस्तत्किल भवान् ॥ २५ ॥

त्वमर्कस्तवं सोमस्त्वमसि पवनस्तवं ह्रुतवहस
त्वमापस्त्वं व्योम त्वमु धरशिरात्मा त्वमिति च ।
परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिज्ञाता बिभ्रतु गिरं
न विध्नस्तत् तत्त्वं वयमिह तु यत्त्वं न भवसि ॥ २६ ॥

त्रयीं तिस्रो वृतीस्त्रिभुवनमथो त्रीनपि सुरान्
अकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधतीर्णविकृतिः ।
तुरीयं ते धाम ध्वनिभिरवरुन्धानमशुभिः
समस्तं व्यस्तं त्वां शरणाद् गृणात्योमिति पदम् ॥ २७ ॥

भवः शर्वो रुद्रः पशुपतिरथोग्रः सहमहां
स्तथा भीमेशानापिति यदभिधानाष्टकमिदम् ।
अमुष्मिन् प्रत्येकं प्रविचरति देव श्रुतिरपि
प्रियायास्मै धाम्ने प्रणिहितनमस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥

नमो नेदिषाय प्रयदव दविषाय च नमो

नमः क्षोदिषाय स्मरहर महिषाय च नमः ।
नमो वर्षिषाय त्रिनयन यविषाय च नमो
नमः सर्वस्मै ते तद्विदमिति शर्वाय च नमः ॥ २८ ॥

बहवरजसे विश्वोत्पत्तौ भवाय नमो नमः
प्रबलतमसे तत्संहारे हराय नमो नमः ।
जनसुभङ्गते सत्पोद्भिक्तौ मृडाय नमो नमः
प्रमहसि पदे निस्त्रैगुण्ये शिवाय नमो नमः ॥ ३० ॥

कृशपरिष्ठातिचेतः क्लेशवश्यं क्व चेदं
क्व च तव गुणसीमोद्धाधिनी शश्वदृद्धिः ।
धृति चकितममन्दीकृत्य मां भक्तिराधाद्
वरद चरणयोस्ते वाक्यपुष्पोपहारम् ॥ ३१ ॥

असितगिरिसमं स्यात्कृज्जलं सिन्धुपात्रो
सुरतुरुवरशाभा लेखनी पत्रमुर्वी ।
विभ्रति यदि गृहीत्वा शारदा सर्वकालं
तदपि तव गुणानाम् षश पारं न याति ॥ ३२ ॥

असुरसुरमुनीन्दैर् अर्चितस्येन्दुमौलेर्
ग्रथितगुणमहिम्नो निर्गुणस्येश्वरस्य ।
सकलगुणवरिष्ठः पुष्पदंताभिधानो
रुचिरमलधुवृत्तैः स्तोत्रमेतच्चकार ॥ ३३ ॥

अहरहरनवद्यं धूर्जटेः स्तोत्रमेतत्
पठति परमभक्त्या शुद्धचित्तः पुमान् यः ।
स भवति शिवलोके रुद्रतुल्यस्तथाऽत्र
प्रच्युतरधनायुः पुत्रवाङ्कीर्तिमांश्च ॥ ३४ ॥

दीक्षा दानं तपस्तीर्थं ज्ञानं यागादिकाः क्रियाः ।
महिम्नस्तवपाठस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३५ ॥

आसमाप्तमिदं स्तोत्रं पुण्यं गन्धर्वभाषितम् ।
अनौपम्यं मनोहारि शैवमीश्वरवर्णनम् ॥ ३६ ॥

महेशान्नापरो देवो महिम्नो नापरा स्तुतिः ।

अधोसन्नापरो मन्त्रो नास्ति तत्त्वं गुरोः परम् ॥ ३७ ॥

कुसुमशननामा सर्वगन्धर्वराजः
शिशुशशिधरमौढेर देवदेवस्य दासः ।
स ञ्दु निजमहिम्नो ऋष्ट अवास्य रोषात्
स्तवनामिदमकार्षीर् दिव्यदिव्यं महिम्नः ॥ ३८ ॥

सुरवरमुनिपूज्यं स्वर्गमोक्षैकहेतुं
पठति यदि मनुष्यः प्राञ्जलिर्नान्यचेताः ।
प्रजति शिवसमिपं किन्नरैः स्तूयमानः
स्तवनामिदममोघं पुष्पदंतप्रणीतम् ॥ ३९ ॥

इत्येषा वाङ्मयी पूजा श्रीमच्छंकरपादयोः ।
अर्पिता तेन देवेशः प्रीयतां मे सदाशिवः ॥ ४० ॥

तव तत्त्वं न जनामि कीर्तशोऽसि महेश्वर
यादशोऽसि महोदेव तार्शाय नमो नमः ॥ ४१ ॥

अेककालं द्विकालं वा त्रिकालं यः पठेन्नरः
सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके महीयते ॥ ४२ ॥

श्रीपुष्पदन्तमुष्पदं कञ्चनिरगतेन
स्तोत्रेण किटिषट्परेण हरप्रियेण ।
कण्ठस्थितेन पठितेन समाहितेन
सुप्रीणितो भवति भूतपतिर्महेशः ॥ ४३ ॥

इति श्री पुष्पदंतविरचितं शिवमहिम्नःस्तोत्रं सम्पूर्णम्

यदक्षरं पदं ऋष्टं मात्राहीनं च यद्वेत्
तत्सर्वं क्षम्यतां देव प्रसीद परमेश्वर ॥

अन्यथा शरणां नास्ति त्वमेव शरणां मम ।
तस्मात् कारुण्यभावेन रक्ष रक्ष मेश्वर ॥